

chodnie i cofnąć się. Jeszcze kilka godzin słysze-
liśmy straszne okrzyki tych najniebezpieczniejszych.
Nad ranem mróz widocznie uśmierzył ich szal.
Krzyki ich stawały się coraz słabsze, a wreszcie
zupełnie ucichły.

Nazajutrz kula strzaskała mi łopatkę. Nie
wiem, dlaczego i w jaki sposób dotychczas jeszcze
żyję. Ten skrwawiony tułów nagle wgryza mi się
w nogę. Tam ciągle jeszcze widzę ten straszny
taniec szalu... Może i ja zwaryowałem... Może...
Czy nie lepiej było zostać na tem polu na zawsze?...

W taki sposób opisuje okropność wojny oficer,
przyzwyczajony do rozlewu krwi, do widoku po-
szarpanych ciał i trupów.

KRONIKA LWOWSKA.

(Tydzień uciech. — Ordery perskie. — Gorzkie rozczarowa-
nie. — Prez. Michalski bez taksy. — Coś dla cywilów. —
Order głowy słonia i order perskiej podwiązki. — Kelnerzy
i Maks Schlesinger. — Order lwiego ogona. — Prośba o sub-
wencję. — Szczyt kanikuły a skutki gorąca. — Strzelanie
do żony. — Trudno umierać. — Czytaj. — Co to było? —
Małe nieporozumienie. — Zdradliwa służąca. — Drugi po-
wód. — Roztargnienie z gorącą. — Omyłki na wekslach. —
Pioruny. — Nasze kąpiele. — Gdzie się skupia życie arty-
styczne Lwowa? — Poważni literaci. — Zagadka dla pro-
wincyi. — Historia pewnego szlagona. — Diva a szampan. —
Są pewne zasady. — Serwus Schatzi! — Czułe pożegnanie. —
Płacić. — Smutny powrót. — Spalił.

Po tygodniu strachu, niepokoju i zdenerwowaniu
nastał wreszcie we Lwowie tydzień uciech i we-
szości. Stręjk ukończony dzięki interwencji pre-
zydenta Michalskiego, robotnicy wrócili do pracy,
przekupki z całym spokojem wróciły na rynek
i rozłożyły swoje kramy przed ratuszem, urzędnicy
policji otrzymali kilkudniowe urlopy, na Lwów
spadł „deszcz“ orderów perskich.

Ordery perskie nie były wprawdzie niespo-
dzianką, ale przyniosły nam gorzkie rozczarowanie.
Mówiono przez cały czas, że owe ordery obficie
wysadzane są brylantami a ci wszyscy, którzy
przeczuwali order, z rozkosznym dreszczem oczeki-
wali wezwania do namiestnika. Gdy prezydentowi
Michalskiemu dano znać przez telefon, że ordery
już nadeszły i jeden z nich przeznaczony dla niego,
stracił w pierwszej chwili równowagę intelektu,
spocił się jak rzodkiewka w soli, zarumienił się
jak cnotliwa niewiasta, napił się wódki, przegła-
dnął się w lustrze i poszedł do namiestnika. I nie
można się dziwić temu zafrapowaniu, skoro się
zważy, że jego poprzednik dr. Małachowski przez
cały szereg lat czekał na jakiś order — nada-
remnie. Lecz jakże się zawiódł p. prezydent Mi-
chalski, gdy mu pokazano tę blaszkę z wstążką,
bez śladu brylantów, bez dyamentów a nawet ru-
binów lub szmaragdów, ten zwykły order kotylio-
nowy, na który żaden szanujący się zakład zasta-
wniczy ani jednej blachy nie da. Zemścił się tedy
p. Michalski i zamiast przypiąć ten blachman do
fraka, wyłożył go na najbliższym posiedzeniu rady
miejskiej na widok publiczny, ażeby skompromito-
wać szacha i jego kancelaryę orderową. Było dużo
śmiechu i szubienicznego humoru przy omawianiu
tej sprawy, a prezydent najwięcej cieszył się z tego,
że mu nie kazano zapłacić taksy.

Takie same ordery otrzymali niektórzy urzę-
dnicy policji i namiestnictwa. Brylantów, ani in-
nych drogich lub bodaj tanich kamieni nie można
było odszukać przez mikroskop.

Do chwili, w której piszę tę kronikę, nie po-
dano jeszcze nazwisk „cywilów“ udekorowanych
przez szacha, bo w namiestnictwie dopiero nara-
dzają się nad tem bardzo ostrożnie. Chodzi o to,
aby orderu nie otrzymał nikt niepowołany. Jako
obznajomiony ze stosunkami lokalnymi — prze-
praszam, że się chwale, ale to już tak jest — służę
sferom odnośnym pewnymi wskazówkami, które
powinny wpłynąć bodaj częściowo na decyzję.

Otóż w pierwszym rzędzie zasłużyli na order
pp. Brzeżnicy, którzy głównie przyczynili się do
tego, że szach perski o naszym kraju tak rychło
nie zapomni. Postarali się o to pp. Brzeżnicy nie-
tylko gościnnością, ale i rachunkiem, który na
długo musiał utkwąć w pamięci syna słonca. Jemu
więc dajcie order głowy słonia, jej order perskiej
podwiązki. Natomiast należy im wymierzyć takse
w wysokości jednej czwartej z ogólnej sumy pre-
zentowanego rachunku. Sześciu kelnerów, którzy
szacha obchodzili, i p. Maksa Schlesingera, który
szacha obwachiwał i dzielnie opisywał, nie należy
również wypuścić bez orderu. Order długich pal-
ców na słoncu powinien być nagrodą ich pocziwej
pracy. Czternastu szpicłów lwowskich zasłużyło
godnie na ordery słonia za względu na symboli-
czny nos długi i niedołęstwo tego stworzenia.

Dyrektorowie Colosseum w liczbie czterech —
dwóch artystycznych a dwóch „takoj tak“ — któ-
rzy urządzili galowe przedstawienie i podwyższyli
wstęp na cześć obecnych gości perskich, w Colos-
seum nieobecnych (w czym dyr. art. Majblum do-
patrzył się czarnej intrygi swego kolegi i konku-
renta p. Pawlikowskiego), powinni otrzymać po
jednym orderze lwiego ogona, z pod którego wysy-
puje się obficie proszek perski na symboliczną po-
stać kobiety wyobrażającej Sztukę w Colosseum
zachwalaną we wszystkich dziennikach lwowskich
jako jedyny obecnie przybytek Sztuki narodowej.

A propos! Kraży pogłoska, że dyrekcja Colos-
seum wycina gorliwie recenzje dzienników lwow-
skich, ażeby je dołączyć jako świadectwo do prośby
o subwencję krajową i miejską. Poskutkuje.

Tych tedy mężów — że już więcej nie wyli-
czę — nie powinno namiestnictwo pominąć przy
rozdzielaniu orderów perskich, jeżeli sprawiedli-
wość ma kierować tym rozdziałem.

Lecz radość Lwowa nie jest zupełną. Straszliwe
upaly, jakie obecnie we Lwowie panują, rozspra-
gają wszystkie węzły towarzyskie, społeczne i inne.
Kanikuła dosięgła zenitu, a kroniki obfitują w taką
mnogość wypadków, że reporterzy łamią karki, pę-
dząc z jednego rogu miasta na drugi. I oto czy-
tamy, że mąż szuka zbiegłej żony, która przez
roztargnienie zabrała ze sobą kilkaset koron, po-
ściel i inne drobiazgi, matce uciekła córka, mąż
uciekł z przyjaciół dom, zostawiając żonę na
gospodarstwie, przyjaciel strzelał do przyjaciela,
inny nemrod strzelał z balkonu w rynku do pry-
watnego mieszkanka — to wszystko z gorącą, z go-
rącą, z gorącą. Miasto traci ludzi, ludzie tracą
głowy, głowy tracą rozum, rozum traci energię —
kanikuła na całej linii, zenit kanikuły!

Czyż można się wobec tego dziwić, że pewien pan
wrócił w tym tygodniu do domu z nabitym rewol-
werem i polecił pięknej, jak anioł, żonie przygo-
tować się na śmierć. Co się stało, co zaszło, jaka
znów intryga? Naprawdę żona stawia cały szereg
pytań — mąż ma stanowczy zamiar przerobić ży-
wą i piękną żonę na bladego, brzydkiego trupa.

— No, dobrze — powiada ona, gdy ochłoneła
nieco z pierwszego strachu — ale ja chciałabym
przed śmiercią dowiedzieć się, dlaczego umieram...

— Dowiesz się na tamtym świecie — odpo-
wiada mąż, mierzając w żonę.

Chwyciła połyskującą lufę drobną rączką, kie-
rując ją w bok. Nastała chwila męczącej pauzy.
Nie tak łatwo przychodzi człowiekowi umierać
z ręki męża bez pozostawienia ostatniej woli. Wre-
szcie ochłoneła — jak zawsze — on pierwszy. Za-
czął chodzić wielkimi krokami po pokoju, cisnawszy
rewolwer w kąt. Żona naprzód schowała rewolwer
i kluczem przymknęła szufladę, a następnie popra-
wiła fryzurę.

— Więc powiesz nareszcie, co zaszło?

— Ty jeszcze pytasz, ty masz czoło pytać
a wiesz już o wszystkim od roku — ja, zaś jako
mąż, dowiaduję się o wszystkim ostatni, na końcu...

— Ale o czym, o czym?

Mężowi było już zawiele. Wyciągnął z bocznej
kieszeni list i podał go żonie.

— Czytaj.

Czytała, rozszerzając coraz bardziej źrenice.

— To zupełnie coś nowego, o tem nic nie wie-
działam...

— Nie wiedziałaś, więc dowiedz się, że już
wiem o wszystkim — dziś się wszystko skończy.

— Więc za to chciałeś strzelać, za list pisany
do ciebie, zapraszający cię na schadzkę.

Zmieszał się... Odebrał list i czytał cicho:
„Aniele! Jutro o czwartej oczekuję z niecierpli-
wością. Do zgonu A. K.“

— Teraz z kolei powinnam ja chwycić rewol-
wer, ale nie czynię tego, bo...

Nie skończyła. A teraz króciutki komentarz.
Służąca znalazła rano ten liścik i chcąc się przy-
służyć pani, która jej od pierwszego wymówiła
miejsce, oddała go panu z uwagą, że pani wczoraj
odebrała ten liścik a ona służąca, wykradła go,
ażeby go oddać panu, którego bardzo szanuje.
Pan nie myślał tyle nad samym listem, ile nad jego
treścią. Nie zauważył nawet, że list ten sam otrzy-
mał przed pięciu miesiącami od panny Anny K.,
artystki dramatycznej bez posady.

Ale był i powód, dla którego żona nie użyła
rewolweru. Ten powód trwa jeszcze ciągle, dlatego
dajmy mu naprzód dojrzeć, a potem doń wrócimy.

Roztargnienie męża tłumaczy się tylko pie-
kielnem gorącem. Tem samem tłumaczy się fatalna
omyłka a raczej szereg omyłek na wekslach, na
których pewna trójka zamiast swoich zapisywała
przez roztargnienie obce nazwiska zamożnych oby-
wateli, naciągając w ten sposób kilka banków

lwowskich na grubsze pożyczki. Co prawda to
powstały te omyłki na wekslach w czasie chło-
dniejszym, bo o wiele przedtem, ale gorąco spra-
wiło, że teraz dopiero fałszerze omylili się w omył-
kach, na czym ich złapano, mianowicie na gorąco
(znów gorąco!) i odstawiono do aresztów.

Wobec tego na niebie zbierają się raz na ośm
dni gęste chmury i zsyłają na nas obfity deszcz
z piorunami, z czego najwięcej się cieszą w ma-
gistracie lwowskim, ile że nie trzeba skrapiać ulic.

Przy 36° C. żyjemy, pracujemy i kąpiemy się
w pocie, tudzież w stawkach Kamińskiego, Mor-
skiego Oka, w basenie św. Anny etc. Co prawda
nie wiele nam ta kąpiel pomaga, ale na bezrybiu
i to dobre.

Życie „artystyczne“ naszego miasta skupia się
teraz w Colosseum. Już doszło do tego, że poważni
literaci i dziennikarze z zachwytem wspominają
spędzone tam wieczory w artykułach sążnistych,
mlaskając języczkami na widok jedwabnych spó-
czniczek wiedeńskich i berlińskich tynglowek. Dla-
czego jednak ci znawcy nie chwalą równocześnie
innych dwóch tynglów, to zagadka, nad której
rozwiązaniem suszą sobie łeb miasta prowincyo-
nalne. Zagadka swoją drogą już dawno rozwiązana —
dla tutejszych nie jest zagadką.

Spragniony wrażeń artystycznych wybrał się
pewien obywatel ziemski do Colosseum. Widział
dużo ładnych rzeczy, wypił dużo piwa i wpadł
w złoty humor. Zwłaszcza, gdy mu się zdawało, że
jedna „z nich“, ognista brunetka uśmiechała się
doń filuternie. Widać wpadłem jej w oko. Czemuż
miało by to być niemożliwe? Trzeba było spra-
wdzić. Zawołał kelnera.

— Panie pan, czy nie możnaby jej poznać?...
Można... Zaraz... Przychodzi dyrektor artystyczny...
On dzierży tę moc... A zatem dobrze... Właśnie...
Po przedstawieniu w obok położonej kawiarence
ruch... Gruby szlagon czerwony jak jabłuszek. Obok
niego blada od pudru diva... Przed nimi szklance
i ciasta. Tuż obok nich na posadzce lśniącej na-
czynie o magicznym czarze i dwie flachy szampitra
w lodzie, na krzyż... No więc... Ale kiedy przyszło
do szóstej flaszki diva powiada, że dalej nie może
teraz... Ona ma zasady. Teraz chyba po kieliszku
koniaku a dopiero potem — a, potem już co in-
nego, potem może być szampus do rana. Tak było...
Szlagon był wytrzymały, ale ona zdawała się być
bez dna... Gdzie ona to wszystko podziwia?...
Płacić! Zapłacić... W tej chwili zjawił się jakiś
mundurowiec...

— A Schatzi, guat, dass du da bist — zawo-
łała diva.

I grzecznie pożegnała szlagona, który... hm...

Ona znikła z swoim „Schatzi“ a on, biedny
szlagon wsiadł do dryndy i wrócił do hotelu. Po
drodze dużo monogolował, pluł, zaciskał zęby i pa-
lił cygaro, palił, palił, palił, aż... spalił. Kl.

Kącik humorystyczny.

W urzędzie cywilnym.

Dorożkarz: Przyszedłem zameldować urodzenie
syna!

Urzędnik (zapisując): Dziś mamy 25...

Dorożkarz: Ale nie, proszę pana urzędnika! To
dopiero jedenaste, z tego dwoje już zmarło!

Dowcipny pryncypał.

— Panie Moryc, nie wychylaj pan głowy przez
lufcik, bo burza.

— Ja się nie boję!

— Ja wiem, ale piorun najłatwiej w próżnię
uderza.

Enfant terrible.

6-letnia Zosia, siedząc u mamy na kolanach,
przegląda album z fotografiami, słuchając objaśnień.
Zosia zamyka album, poczem mówi:

— Mamusiu, no, a teraz niech mamusia zga-
dnie, który z tych panów jest moim tatusem?!

W wagonie.

Konduktor: Przepraszam, tu palić nie wolno!

Podróżny: Ależ wszak tu jestem sam jeden
tylko.

Konduktor: Wszystko jedno! Palić nie wolno,
choćby nawet tu zupełnie nie było nikogo!

Podwójny jubileusz.

— Kolega nasz, szanowny jubilat, obchodzi
dziś podwójną uroczystość: dziesięciolecie należe-
nia do naszego stowarzyszenia i pięciolecie niepla-
cenia składek!...